Írta: Cz. Nagy Zsófia
2006. október 29. vasárnap, 20:39 - Módosítás: 2006. november 04. szombat, 21:31

Rendhagyó író-olvasó találkozón vehettünk részt október 17-én 14.30-kor az iskolai könyvtárban, ahol Nemere István, a híres író és volt kossuthos diák mesélt nekünk érdekes dolgokat életéről, gyerekkoráról, az 50-es évekről és az akkori mindennapokról.
Nemere Istvánnak, az 1944-ben született írónak eddig összesen 446 könyve jelent meg, és néhány további van előkészületben.

Elmesélte nekünk, hogy mennyire fontos a sok olvasás, mert a könyvekben rejlő tudományt és szókincset nem lehet másképp megszerezni. Viccesen elmondta nekünk a televízió akkori kialakulását és, hogy mennyire változtatta meg az életüket. Így megtudhattuk, hogy a tévé nem volt a mindennapok része, mint napjainkban. A 40-50-60-as évek gyerekeinek a legkedveltebb elfoglaltsága a közös játék, például a golyózás és a snúrozás; a nagyobbaknak pedig a rádiózás, a moziba járás (akkoriban tíz filmből egy volt színes), és persze minden korosztály számára az olvasás volt.

{datsopic id=351}Mivel a II. világháborúban bezártak a könyvtárak és sok könyv eltűnt, a házi könyvtáraknak lett jelentőségük. Ha valaki el akart olvasni egy kötetet tudhatta, hogy a faluban kinek van meg az összes Verne könyv, vagy éppen ki olvassa Gárdonyi egyik művét. Csak el kellett menni a könyv tulajdonosához kölcsönkérni a kötetet, aki fölírta, hogy nálad van. A tévé feltalálása előtt, a család nem egész este a képernyőt bámulta, hanem mindenki olvasott csendben és nyugalomban.

Mikor a televízió Magyarországon is ismertté és népszerűvé vált, még nem került minden szobába készülék, mint manapság, hanem a régi tömbházak kaptak egy tévét, amit az egész ház közösen nézhetett. Ma így beszélgetünk a műsorról: „Láttad tegnap a meccset? Nagyon izgalmas volt!” „Nem, a másik adón az esti filmet néztem.” Kezdetben egyetlen egy csatorna volt pár órás adásidővel, és hétfőnként nem volt műsor, így nem sokat kapcsolgathattunk volna az akkori televízión. Később, mikor lett egy második csatorna is, még nem volt távirányító, így fel kellett állni, a tévéhez lépni és átkapcsolni.

Az író mesélt nekünk az akkori Veszprémről is. Az 50-es években iskolánk a város szélén állt még. Ma városunkat körülbelül 62 ezren lakják, akkor viszont olyan kevesen éltek itt, hogy nem nagy túlzás volt azt mondani, hogy mindenki ismert mindenkit, pedig Veszprém akkor már megyeszékhely volt.

{datsopic id=347}Ezután több diák is föltett neki kérdéseket, amikre érdekes és vicces válaszokat adott. Emellett pár kérdésre válaszolva kiemelt néhány könyvet nem éppen kevés számú műveiből. Elmondta hogyan szokott dolgozni egy könyvön, és hogy gyűjti hozzá az anyagot. Mindenki elismerte, hogy igencsak különleges és sajátos írási technikája van. Sok kollégájával ellentétben ő nem akkor ír, amikor ihlete van, hanem minden nap ír egy kicsit, mert ő igazán szereti és élvezi ha leírhatja gondolatait, amit a fejében felépít minden könyvnél. És persze volt egy elmaradhatatlan kérdés, hogy: „Min dolgozik éppen?”, érdeklődött az egyik diák. Persze a szokásos, frappáns válasz is érkezett rá: „Egy szép, nagy, barna íróasztalon!”

Aki még többet szeretne tudni az íróról az megnézheti a honlapját, amin sok érdekességet megtalálhat: www.nemere.hu

További képek az eseményről megtekinthetők a Galériában .

{mos_sb_discuss:2}